

постигна сжщата участъ. Единъ върху другъ ги наслага мечката и продължи отъ горе имъ да гази, да бие и реве. Ревѣха заедно съ нея и всички цигани и циганчета, та гората ехтѣше. А ние треперѣхме на дърветата обезумѣли отъ страхъ.

Не зная какъ щѣше да свърши всичко това, ако не бѣ единъ старъ, уменъ циганинъ. Той грабна една торба брашно и я изсипа тамъ наблизко. Мечката остави жертвитѣ си и лакомо се хвърли върху брашното.

Слѣзохме бързо ние отъ дърветата и поехме нагоре стръмния пѣтъ.

Георги Русиновъ

ЕСЕНЬ

Златна есенъ скита изъ горитѣ,
всѣки листъ и шипка аленѣй,
съ капчици червени листата кити
и въвъ жълти люлки ги люлѣй.

Съ тънки прѣсти милва по очитѣ
всѣки цвѣтъ и шепне му: „Заспи!“
Въ люлките ѣ цвѣтенцата скрити
скриватъ подъ клепачитѣ очи.

Спятъ треви, цвѣтя. И клони. Всички.
Спи земята въ есенния скутъ.
— Сбогомъ, сбогомъ, лекокрили птички,
Сбогомъ ви и добъръ пѣтъ на югъ! —

Златна есенъ люшка изъ горитѣ
въ златни люлки клони и треви,
съ тънки прѣсти милва по очитѣ
всѣки цвѣтъ и шепне му: „Заспи!“

Богданъ Овесянинъ